

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl soudcem Mgr. Kamilem Tojnerem v právní věci

žalobce: T. T. N.,
nar.,
státní příslušnost: Vietnamská socialistická republika,
bytem v ČR;

proti
žalovanému: Ministerstvo vnitra České republiky, Odbor azylové a migrační
politiky
sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 1. 2020, č. j. OAM-428/LE-BA02-HA08-2019,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se domáhá zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo rozhodnuto, že se žalobci mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“) neuděluje.

2. Žalobce namítá porušení § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“), neboť žalovaný nezjistil stav věci způsobem, že o něm nejsou důvodné pochybnosti a v rozsahu nezbytném okolnostem případu dle § 2 odst. 4 správního řádu. Došlo dle něj též k porušení § 50 odst. 2, 3 a 4 správního řádu, neboť si žalovaný neopatřil dostatek podkladů pro vydání rozhodnutí a nevyšel tak ze spolehlivě zjištěného stavu věci, dostupné podklady hodnotil tendenčně. Žalobce namítá též porušení § 68 odst. 3 správního řádu, rozhodnutí je podle něj nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Žalobce se domnívá, že došlo k porušení § 14a zákona o azylu, neboť dle něj splňuje podmínky pro udělení doplňkové ochrany z důvodu, že mu ve vlasti hrozí nebezpečí vážné újmy.
3. Žalobce namítá, že správní orgán je povinen dbát při aplikaci zákona o azylu základních zásad, které jsou vyjádřeny v § 2 - § 8 správního řádu. Těmito zásadami jsou především zásada individualizace správního řízení a povinnost zjistit stav věci způsobem, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Toto implikuje povinnost správního orgánu zjistit skutečnosti, které svědčí ve prospěch i neprospěch dotyčného. Správní orgán sice může shromážděné podklady hodnotit dle svého uvážení, avšak musí přihlížet ke všemu, co vyjde v řízení najevo. V souladu s § 68 odst. 3 správního řádu, je správní orgán povinen uvést do odůvodnění rozhodnutí veškeré úvahy, kterými byl při rozhodování veden.
4. Dle žalobce žalovaný pochybil, neboť řádně nezjistil skutkový stav, nepřihlédl ke všem rozhodným skutkovým okolnostem a v důsledku toho nesprávně aplikoval příslušná ustanovení zákona o azylu. Žalobce nesouhlasí s tím, že nesplňuje podmínky pro udělení mezinárodní ochrany a napadené rozhodnutí považuje za nezákonné. Do Vietnamu se vracet nemůže, neboť má za to, že mu tam hrozí vážná újma související s jeho dluhem, který není schopen splácet, a který bude schopen splatit pouze tehdy, pokud bude moci nadále setrvat v ČR.
5. Žalovaný s obsahem žalobních námitek nesouhlasí. Na základě získaných informací vyloučil možnost udělení mezinárodní ochrany žalobci. Žalobce dle něj neuvedl žádné relevantní důvody, hlavním důvodem podání žádosti byla legalizace pobytu žalobce v ČR, aby zde mohl pracovat a řešit tak své dluhy. Žalovaný poukázal rovněž na to, že žalobce požádal o mezinárodní ochranu až tehdy, kdy byl zajištěn a hrozilo mu reálně vycestování z ČR.
6. Z obsahu spisového materiálu, vyplynuly následující, pro rozhodnutí podstatné skutečnosti:
7. Žalobce k žádosti uvedl, že je svobodný, bezdětný, bez náboženského a politického přesvědčení. Nemá žádná zdravotní omezení. Neví, jestli ještě má cestovní doklad, zkusí jej vyhledat. Dříve pobýval na Slovensku, ale poté, co se mu nepodařilo si prodloužit pobyt, se přesunul do ČR. Než odletěl z Vietnamu, půjčil si peníze (asi 400 milionů vietnamských dongů) na hazardní hry. Zadlužil se i při odchodu ze Slovenska, kdy si půjčil asi 12 tisíc euro. V ČR chce zůstat, aby mohl splatit své dluhy.
8. Při pohovoru žalobce upřesnil, že Vietnam opustil v roce 2015. Ve vlasti žádné potíže nikdy nezaznamenal, nebyl trestně stíhán, má tam však dluhy. Jeho představa je konkrétně získat azyl, najít si zde práci a splácet tak dluhy.
9. Městský soud v Praze přezkoumal dle § 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „s. ř. s.“) napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů a vycházel ze skutkového a

právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Po zhodnocení uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.

10. Soud ve věci nenařizoval jednání, neboť postupoval podle § 51 odst. 1 s. ř. s. Soud nařízení jednání nepovažoval za nutné, žalovaný s takovým postupem souhlasil a žalobce se ve stanovené lhůtě nevyjádřil, jeho souhlas tak byl presumován.
11. Soud vyšel v dané věci z následujících právních předpisů:
12. Podle § 12 zákona o azylu „[a]zyl se cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.“
13. Podle § 14 zákona o azylu „[j]estliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu.“
14. Podle § 14a odst. 1 zákona o azylu „[d]oplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.“
15. Podle § 14a odst. 2 zákona o azylu „[z]a vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.“
16. Podle § 2 odst. 4 zákona o azylu „[p]ronásledováním se rozumí závažné porušení lidských práv, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání anebo jednání, která ve svém souběhu dosahují intenzity pronásledování, pokud jsou prováděna, podporována nebo trpěna původci pronásledování.“
17. Podle § 2 odst. 6 zákona o azylu „[p]ůvodcem pronásledování nebo vážné újmy se rozumí státní orgán, strana nebo organizace ovládající stát nebo podstatnou část území státu, jehož je cizinec státním občanem nebo v němž měla osoba bez státního občanství poslední trvalé bydliště. Původcem pronásledování nebo vážné újmy se rozumí i soukromá osoba, pokud lze prokázat, že stát, strana nebo organizace, včetně mezinárodní organizace, kontrolující stát nebo podstatnou část jeho území nejsou schopny nebo ochotny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před pronásledováním nebo vážnou újmu.“
18. Soud předně uvádí, že žalobní námitky žalobce jsou formulovány velmi obecně, aniž by jakkoli konkretizovaly, v jakých krocích žalovaného spatřuje žalobce pochybení. Ačkoli žalobce vytýká žalovanému, že dostatečně nezohlednil okolnosti daného případu, sám žádné konkrétní skutečnosti neuvedl, a pouze poukázal na výčet zákonných ustanovení, která měla být dle něj porušena bez jakéhokoli vztahu k dané věci.

19. K námitkám týkajících se formálních nedostatků napadeného rozhodnutí uvádí soud následující. Žalovaný postupoval v souladu s právními předpisy a judikaturou. Lze poukázat například na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2005, č. j. 6 Azs 235/2004 – 57, dle kterého: „[N]ení povinností žadatele o azyl, aby pronásledování své osoby prokazoval jinými důkazními prostředky než vlastní věrohodnou výpovědí. Je naopak povinností správního orgánu, aby v pochybnostech shromáždil všechny dostupné důkazy, které věrohodnost výpovědi žadatele o azyl vyvracejí či zpochybňují“ Správní orgán rozhodující ve věci mezinárodní ochrany musí podle závěrů vyslovených v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 7. 2009, č. j. 5 Azs 40/2009 – 74, při osobních pohovorech postupovat tak, aby žadateli o udělení mezinárodní ochrany umožnil předložit v úplnosti důvody své žádosti (§ 23 zákona o azylu). Žalovaný se nedopustil porušení zásady materiální pravdy, naopak se dostatečně zabýval všemi tvrzeními, která žalobce v průběhu správního řízení uvedl. Žalobci umožnil, aby uvedl všechny skutečnosti, které považoval za relevantní či důležité.
20. Soud neshledal pochybení žalovaného, ani pokud jde o namítané nedostatky odůvodnění rozhodnutí. Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 14. 7. 2015, č. j. 8 As 141/2012 – 57, uvedl: „Je třeba zároveň uvést, že konkrétní podobu výrokové části rozhodnutí, tedy např. její grafické či jiné rozlišení na záhlaví (návětí) a výrok (enunciát), zákon výslovně nestanoví. (...) Často správní orgány (ostatně i soudy, srov. též § 54 odst. 2 s. ř. s. a § 157 odst. 1 o. s. ř.) koncipují výrokovou část ze syntaktického hlediska jako jedinou větu, v jejíž úvazovací části sdělí označení správního orgánu, účastníků řízení podle § 27 odst. 1 správního řádu a předmět řízení; tato část končí slovy „rozhodl takto“ (případně „vydal toto rozhodnutí“) a dvojtečkou. Po tomto návěti (záhlaví) následuje samotný výrok či výroky rozhodnutí, včetně výroku o nákladech řízení a vedlejších ustanovení. Lze si ovšem představit, že by správní orgán nerozdělil výrok a návětí a všechny náležitosti výrokové části rozhodnutí požadované § 68 odst. 3 správního řádu by byly obsaženy ve výroku. I takový postup správního orgánu, pokud by nebyl na újmu srozumitelnosti rozhodnutí (viz níže), by byl v souladu se zákonem.“ (bod 16) V posuzovaném případě bylo z napadeného rozhodnutí jednoznačně seznatelné, jaký byl předmět řízení, jakým způsobem o něm bylo rozhodnuto a podle jakých právních ustanovení, neboť výrok napadeného rozhodnutí zněl: „mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů, se neuděluje.“
21. Co se týká namítaných nedostatků opatřených podkladů, žalovaný si pro posouzení aktuální politické a bezpečnostní situace ve Vietnamu obstaral podklady, jejichž výčet uvedl na straně dvě napadeného rozhodnutí. Podklady zcela odpovídají požadavkům § 23c písm. c) zákona o azylu. Nejvyšší správní soud ve vztahu ke shromážděným podkladům v rozsudku ze dne 4. 2. 2009, č. j. 1 Azs 105/2008 – 81 uvedl: „při používání informací o zemích původu je nutné dodržovat následující pravidla. Informace o zemi původu musí být v maximální možné míře (1) relevantní, (2) důvěryhodné a vyvážené, (3) aktuální a ověřené z různých zdrojů, a (4) transparentní a dohledatelné. Také těmto požadavkům podklady shromážděné žalovaným zcela vyhovují. Podklady jsou z roku 2019, tedy v době rozhodování byly aktuální. Žalobce měl též možnost se k podkladům vyjádřit v průběhu správního řízení, navrhnout jejich doplnění, či vznést proti nim námitky, avšak toto neučinil.
22. Ohledně námitek žalobce týkajících se věcného posouzení žádosti, kdy jeho stěžejní námitkou je, že mu žalovaný měl udělit doplňkovou ochranu, neboť mu v případě návratu

do Vietnamu hrozí vážná újma, soud předně uvádí, že lze souhlasit se závěrem žalovaného, že institut mezinárodní ochrany je třeba zásadně chápat jako výjimečný. Soud v této souvislosti odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 2. 2005, č. j. 7 Azs 187/2004 - 94, kde uvedl: „Azylové řízení je prostředkem poskytnutí ochrany těm příslušníkům cizích států, kteří jsou na území státu původu vystaveni pronásledování ve smyslu tohoto zákona nebo kteří mají odůvodněný strach z takového pronásledování. Jak je patrné, zákonodárce nekonstruoval toto řízení jako prostředek k legalizaci pobytu na území České republiky či jako možnost získat zde pracovní povolení. Jestliže tedy stěžovatel žádá o legalizaci pobytu v České republice, bude se muset podrobit režimu jiného zákona, a to bez ohledu na „složitost mechanismů“, které tento upravuje.“ V souladu s uvedeným rozsudkem soud poukazuje na smysl institutu udělení mezinárodní ochrany jakožto mimořádné formy pomoci lidem z oblastí, kde hrozí porušování jejich práv ve smyslu mezinárodních konvencí. Nelze jím nahradit postupy podle předpisů cizineckého práva, zejména dle zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců. Jestliže je cílem žalobce legalizace pobytu v ČR, aby zde mohl pracovat, nelze jej zajistit prostřednictvím žádosti o udělení mezinárodní ochrany, pokud zde není žádný azylově relevantní důvod.

23. Žalovaný se v odůvodnění rozhodnutí postupně vypořádal s jednotlivými možnostmi pro udělení mezinárodní ochrany. Azyl dle § 12 písm. a) zákona o azylu žalobci neudělil, neboť nebylo zjištěno a ani žalobce neuváděl nic o tom, že by ve vlasti byl jakkoli politicky aktivní, či že by měl potíže se státními orgány. Žalovaný neshledal ani důvod pro udělení azylu dle § 12 písm. b) zákona o azylu.
24. Žalovaný se zabýval případnými ekonomickými problémy žalobce, avšak neshledal, že by žalobci při návratu měly hrozit v tomto směru zásadní potíže. Žalobce by se samozřejmě mohl potýkat s ekonomickými problémy, avšak toto není bez dalšího důvodem pro udělení mezinárodní ochrany. Žalovaný u žalobce neshledal naplnění ani jiného azylově relevantního důvodu či důvodu pro udělení doplňkové ochrany.
25. Žalobce k žádosti jako jediný důvod jejího podání uvedl své zadlužení ve vlasti, které se následně prohloubilo při jeho odchodu ze Slovenska. Žalobce vyjádřil touhu nadále pobývat v ČR, aby mohl pracovat a své dluhy splatit.
26. K tomu Nejvyšší správní soud již dříve uvedl, že „obtíže žadatele o azyl, spočívající v nemožnosti splácení dluhu soukromým osobám v zemi původu, nelze bez přistoupení dalších zvláštních zřetele hodných okolností vnímat jinak než jako důvody ekonomické, nepostačující k udělení azylu podle § 14 [zákonu o azylu]“ (viz rozsudek ze dne 15. 12. 2003, č. j. 4 Azs 31/2003 - 64, či usnesení ze dne 30. 3. 2017, č. j. 10 Azs 37/2017 - 30). Žalobce žádné jakékoli zvláštní okolnosti týkající se vymáhání jeho dluhů netvrdil, uvedl pouze, že se jedná o dluhy, které měl na hazardní hry, a následně se zadlužil ještě při odchodu ze Slovenska.
27. Žalobce rovněž nespécifikoval ani to, jaká konkrétní vážná újma by mu měla návratem do Vietnamu vzniknout. Pokud by měl na mysli možné potíže s věřitelem či věřiteli, soud podotýká, že možným pronásledováním soukromými osobami v zemi původu a vlivu této okolnosti na udělení doplňkové ochrany se Nejvyšší správní soud zabýval také např. v rozsudcích ze dne 10. 3. 2004, č. j. 3 Azs 22/2004 - 48, či ze dne 13. 9. 2004, č. j. 4 Azs 160/2004 - 41. Žalovaný neshledal, že by žalobci měla ve vlasti hrozit újma. Soud k tomu odkazuje též na usnesení Nejvyššího správního soudu č. j. 4 Azs 28/2011 - 54 ze dne 31. 8. 2011, podle kterého: „[N]ejvyšší správní soud dodává, že se plně ztotožňuje se závěrem

krajského soudu, který ze zpráv o zemi původu zjistil, že ve Vietnamu mají tamní občané možnost se účinně obrátit v případě ohrožení či porušení svých práv na policii, soud a rovněž na nestátní instituce a potencionální problémy stěžovatelky s jejími věřiteli v zemi původu proto nelze považovat za relevantní z hlediska udělení některé z forem mezinárodní ochrany.“

28. Soud uzavírá, že u žalobce nejsou splněny podmínky pro udělení doplňkové ochrany ve smyslu ustanovení § 14a odst. 1 a 2 písm. a) – d) a § 14b zákona o azylu, neboť žalovaný neshledal, že by žalobci mohlo ve vlasti hrozit nebezpečí vážné újmy, mučení, nelidského či ponižujícího zacházení. Vycestování žalobce není v rozporu s mezinárodními závazky České republiky. Pochybení žalovaného ohledně posouzení možnosti udělit žalobci doplňkovou ochranu soud neshledal. Žalovaný věc posoudil v souladu s konstantní judikaturou.
29. Soud z důvodů shora uvedených žalobu zamítl jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
30. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., žalobce ve věci úspěch neměl a žalovanému náklady řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 15. června 2020

Mgr. Kamil Tojner, v. r.

soudce